

ki sem mu jo nastavil. To je dedek sam kaj rad poudarjal! No, in jaz sem dobro vedel, da so to njegovi lešniki, ker drugje ni bilo dobiti niti približno tako dobrih.

V obče je torej moj dedek varčeval s svojim zakladom. Tistikrat pa, ko sem šel prvič za dlje časa z doma, ko so me poslali namreč starši v Kočevje v šolo, mi je dal kar polno vrečico lešnikov s seboj — vse, kar je imel zaloge. — »Na!« mi je rekel. »Kadar se ti bo tožilo po domu, pa si jih vzemi eno prgišče in jih tolči za kratek čas!«

Kako dobro me je poznal! Oj, kolikrat se me je lotilo domotožje v tujem mestu med ljudmi, ki so govorili meni neznan jezik, in sicer tako silno, da bi se bil najrajši na glas razjokal! Pri takih prilikah sem se spomnil dedka in njegovih besed. Posegel sem v kovčeg in vzel iz njega pest domačih lešnikov. Tolkel sem jih počasi, svečano enega za drugim in mislil pri tem na svoj dom, na tiste lepe, zlate čase, ko nisem poznal še nobenih težav, ko mi je v nedolžnem otročjem veselju potekal brezskrbno dan za dnevom... Zakaj v domači šoli mi je šlo vse z največjo lahkoto, tu pa so se bile že začele skrbi.

Morda mi je bil dal tistikrat dedek tudi še iz drugega vzroka vse svoje lešnike s seboj! Morda je slutil, da ne bo imel nikoli več prilike, da bi mi jih dajal. V istini je preminul še tisto zimo, preden so se bile začele božične počitnice. In nisem ga videl nikoli več! Ni ga bilo več in več ni bilo tudi njegovih dobrih lešnikov! Ničesar nisem poslej več imel, s čimer bi si bil preganjal domotožje... Pač pa je bilo čim dalje več skrbi, ki me ne zapuste nemara nikoli, ki mi bodo bržčas zveste spremljevalke do konca mojih dni!

Kres.

Zbrali odpadli, trhli smo les,
da si zakurimo kres;
sveti naj skozi temó
do samih nebes.

Tu na križišču je zmote kraj,
potniku kaže naj pot,
da na svoj dom nocoj
pride brez zmot.

Góri, le góri, naš kres,
naj vse daljave razsvetli,
vse, kar je trhlega, naj zgóri,
le kar je zdravo, naj živi!

Borisov.